

знато. Сега мисля, на кое мѣсто и въ каквѣ приликъ съмъ го видѣлъ единъ пѣтъ, и по това най сѣтъ ся усѣщамъ и въспоминувамъ, кой е той. Нъ това всякога не може да стане; и онѣмъ невъзможность на душижъ-тъ за нѣчто си, что сме еднажъ познали и усѣтили, пакъ въспомянуваме, нарича ся *забравяніе*.

Сила-та на *въображеніе-то* или *творчество-то* прави изнова въ душижъ-тъ прѣдставленія, което то на едно имало, или като образъ, или слага отъ повече такыва прѣдставленія новы образы. Живописецъ-тъ, На пр. докарва си наумъ така живо чръты-ты на образъ-тъ на едно лице, кой-то е еднажъ видѣлъ, па той сега, ако и да му нестои прѣдъ очи-ты, исписва добръ погодепъ неговый образъ. Или си докарва наумъ умильно лице друга дивна снага, красны ржцѣ и мышцы на трете лице, па съ своѣжъ-тъ си жива фантазія или въображеніе съставлява оттамъ единъ образъ, па кой-то ся намирать всичкы тѣя красоты, на едно съединенія. — Съ силъ на въображеніе-то или фантазіжъ-тъ, двига ся и мѣсти ся лесно чловѣкъ, особено, живописецъ-тъ, свирецъ-тъ, ваятель-тъ съ една рѣчь искусствникъ-тъ, повече обыкновенно на простжъ-тъ дѣйствительность. Той измишлява твары, привиденія, появленія, положенія, относительности, каквы-то никакъ не е ни видѣлъ, ни доживѣлъ и тѣмъ бива творецъ на новы свѣтъ, у кой-то и други людіе съ живость на свое-то описаніе и израженіе привличя. Така стая съ фантазіжъ-тъ способность за *поезію*, и сама-та *поезія*, стихотворство-то, гдѣ-то спадать и чуд-